

ganste vist aldrig forud, hvorledes Forholdene ville stille sig, selv ikke for den nærmeste Fremtid; men der er dog i Finanssager som i andre en Sandsynlighed, man kan gaa ud fra. Naar vi lægge vore Budgetter, have vi jo ogsaa kun en Sandsynlighedsberegning af salde tilbage paa, som dog i Praksis viser sig nogetlunde at holde Stik. Man erhverver sig jo efterhaanden en vis Erfaring i disse Ting, og man vilde ikke kunne lægge noget Budget, hvis man ikke kunde gaa ud fra en saadan Sandsynlighedsberegning. Nu forlod Finansloven os i Gaar med et Overskud af ca. 3,553.000 Kr., altsaa over $3\frac{1}{2}$ Million. Men jeg ved, at man straks vil sige, at det er ikke den endelige Finanslov, og det skal jeg ikke bestride; vi have jo et Tokammersystem, og vore ærede Kolleger ovenpaa have ogsaa et Ord at sige i den Sag. Jeg nærer heller ingen Tvivl om, at Landstingets Voteringer paa Finansloven ville komme til væsentlig at indskrænke dette Overskud; men saa have vi jo Kællesudvalget, og forudsat, at det skulde lykkes at komme til en regelmæssig Finanslov, vil vel Resultatet blive, at de modstaaende Anskuelser mødes omtrent paa Halvvejen, idet der vil blive slaet noget af fra begge Sider. Det skulde derfor undre mig, om Overskuddet ved Landstingets Voteringer bliver mere formindsket end med omtrent 1 Mill. Jeg skal vel vogte mig for at forsøge at godtgøre senere Forhandlinger, men det er det Skøn, jeg har dannet mig ved Overvejelse af saamlige Forhold. Nu vil den ærede Finansminister sige, at der kommer ogsaa „en uundgaelig Tillægsbevillingslov“. Ja, og jeg indrømmer, at man ikke kan sige, hvormeget den vil andrage. Tilnærmelsesvis kan det siges med Hensyn til Tillægsbevillingsloven for indeværende Finansaar, men ikke med Hensyn til Tillægsbevillingsforslaget for 1894—95, som først kommer til at foreligge om en tre Fjerdingaar. Her er der imidlertid atter noget, der hedder Sandsynlighedsberegning, og jeg kan godt give det ærede Medlem for Københavns 4de Valgfreds (Scharling) Ret i det Skøn, han udtalte ved en tidligere Forhandling, at det ene Aar med det andet, andrage de ny Udgifter paa Tillægsbevillingslovene vel noget som 1 Million. Der er et Punkt endnu, jeg kunde tænke mig ført i Hiden her, nemlig Hensynet til § 28. Hensynet til denne Paragraf kunde ganske vist veje noget, hvis Loven skulde have Gyldighed for en længere Aarække, men for det enkelte Aar, vejer den ikke saa meget. Naar man nemlig vil gennemse det nu vedtagne Forslag til § 28, saa

vil man vist faa et lignende Indtryk som jeg, nemlig, at næppe ret mange af de paa § 28 opførte Udgifter blive effektive. For nogles Vedkommende siger jeg desværre, for andres beklager jeg det ikke. Men enten vi nu her ere glade derover eller det modsatte, saa er det faktisk, at § 28 næppe for det kommende Finansaar vil komme til at spille nogen synderlig finansiell Rolle. Lad os altsaa sige, at Overskuddet gaar ned med ca. 2 Millioner, saa beholde vi ganske vist kun $1\frac{1}{2}$ Million tilbage, men saaledes kan man ikke regne, thi der er endnu et Moment, som nødvendig maa tages i Betragtning, naar man disponerer over det forventede Overskud, og det er det erfaringsmæssige Forhold, at Indtægterne bestandig regnskabsmæssig vise sig at overskride det budgetterede Beløb, og det er ikke ganske ubetydeligt. Jeg skal lidt nærmere illustrere dette Forhold. Tage vi de sidste 5 Aar, for hvilke der foreligger Statsregnskabet, 1888—1893, ville vi finde, at i Regnskaberne overskride Indtægterne i Gennemsnit det budgetterede Beløb med 2,549,000 Kr. aarlig, altsaa med cirka $2\frac{1}{2}$ Million. Der er saaledes her rigeligt at løbe paa. Hvis vi forudsætte, at Overskuddet gaar ned til $1\frac{1}{2}$ Million ved Overenskomst med Landstinget og ved Tillægsbevillingsloven, og at Regnskabet overskrides af de budgetterede Beløb vil blive som nævnt, ca. $2\frac{1}{2}$ Million, og vi saa lade disse Ting veje op mod hinanden, saa regne vi endda fra vor Side særdeles bestemt. Det kan ikke anføres derimod, at saa gaa Udgifterne vel ogsaa udover, hvad der er budgetteret, thi det er ikke Tilfældet. Tage vi Gennemsnittet af de 5 Aar, jeg nævnte, saa viser det sig, at Bevillingerne for de 5 Aar tilfammen udgjorde 316,439,000 Kr., og efter Regnskabet have Udgifterne udgjort 316,944,000 Kr. Det er ganske forbløffende at se, hvor nær de to Tal dække hinanden. Jeg tror altsaa, at rent finansielt set kunne vi tage Konsekvenserne af dette Forslag med Ho. Endnu vil det blive sagt: Men det er ikke gjort med det enkelte Aar; her statuere vi et Princip, som vi blive nøbte til at følge Aar efter Aar. Jeg accepterer ogsaa denne Betragtning, og jeg siger, at hvis Forslaget bliver til Lov, vil det for mit Vedkommende netop være med den Tanke, at vi næppe indgaa at gøre noget lignende i de følgende Aar, nota bene, hvis der overhovedet bliver et Overskud at disponere over, og jeg accepterer med Glæde denne Konsekvens. Jeg tror nemlig, at der er noget sundt og rigtigt i at komme ind paa den Praksis, at Overskuddet fra